

Bestieses a la costa

Mentre es mantingui el «boom» immobiliari, a primera o a segona línia de costa, amb un, dos o tres estudis d'impacte ambiental, amb més o menys oposició social, prosseguirà l'expansió de la taca de formigó

El president de la Diputació gironina ha pronosticat que a la Costa Brava ja no s'hi faran més bestieses. Ho ha afirmat així, literalment, en l'acte recent de presentació del llibre que recull les conclusions de la darrera edició del Debat Costa Brava, que es va celebrar, durant l'any passat, sota l'impuls del Col·legi d'Arquitectes. Perfecte, però si vostè és dels que viuen amoinats per la contínua domesticació de la celebre bravesa del nostre litoral, val més que no es relaxi. El llenguatge permet tantes laxituds com vulguin i, a més, els que es dediquen a l'exercici del poder viuen excessivament centrats en el present, o, a tot estirar, en el futur més immediat, i no és sensat fer gaires cabals de les seves profecies.

Per altra banda: quina és la percepció de bestiesa per a un president de Diputació? No els ho sabria dir, pero la seva rotunditat no acaba de ser tranquil·litzadora. Han passat molts anys des del primer Debat Costa Brava, del 1976, d'aquell congrés popular que va acollir la reacció escandalitzada que havia provocat la salvatge fertilitat immobiliària dels anys seixanta i setanta i tot el consegüent desgavell urbanístic. D'aquell primer descobriment de la fragilitat del paisatge que ens estava fent rics i famosos, en va sorgir la protecció d'alguns dels espais més significatius de l'indret. El cap de Creus, les Gavarres, el massís del Montgrí o els Aiguamolls de l'Empordà en són exemples reconfortants, però el que no es va suscitar, tot i les expectatives que despertava la transició democràtica i les seves desbordants i càndides esperances, va ser cap reconsideració seriosa sobre el model de creixement, o sobre la irrespectuositat amb la qual s'ocupava i es desordenava el territori. Allò del creixement sostenible, ni es va perseguir aleshores, *avant la lettre*, ni de fet es persegueix ara que ja figura en tots els discursos mínimament decents. Ans al contrari, durant aquests anys, s'han anat greixant els nostres pitjors instirits

L'acte de presentació, a Girona, del llibre sobre l'últim Debat Costa Brava. / Foto: EUDALD PICAS

amb la incessant construcció d'infraestructures que estimulen la creació de segones residències i la urbanització dispersa i el consum voraç del territori.

Com és natural, amb el temps, en aquests indrets s'ha anat estenent la convenció general que la Costa Brava està saturada, i han anat sorgint arreu moviments populars oposats a infraestructures concretes que agafats un a un no són res, són com pols, que deia el poeta, i fins i tot es poden confondre amb aquelles reaccions instintives i a vegades incíviques de l'aquí, no sobre les quals s'ha teoritzat tant darrerament, però que plegats i considerats des d'una mínima perspectiva constitueixen la inevitable resistència que provoca el continu sacrifici a les crides d'aquest déu tan poderós com exigent.

El tripartit ha incorporat al nou govern part d'aquesta sensibilitat, i d'aquí deriva la protecció que estableix el nou pla director dels cinc-cents metres del litoral. Sospito, però, que mentre es mantingui el boom immobiliari i les seves suculentos oportunitats de negoci, a primera o a segona línia de costa, amb un, dos o tres estudis d'impacte ambiental, amb més o menys oposició social, prosseguirà l'expansió de la taca de formigó. És una tendència tan imparabile que, ja ho veuen, són els mateixos arquitectes els que ens adverteixen sobre l'excessiva activitat constructora i demanen contenció. Un fenomen similar al d'aquella reputada empresa que ens subministra l'electricitat i que es permet fer-se la simpàtica amb savis consells sobre com estalviar-ne el consum.